

постоя малко, за да разбере дали не им кроят някаква примка, но когато Кир махна нашироко с десницата, той дигна веслата и ги удари силно в мътната вода.

Колкото и да бързаха, тримата пътници трябваше да останат още малко в сянката на широките каваци, за да си похапнат от трапезата на овчарите. Най-сетне яденето свърши, пълните стомни бяха пренесени на брега до лодката, тримата пътници се качиха и Кир дигна лопатите.

— Вземете и нашата лодка! — предложи им любезно, от все сърце, едрият мъж.

— Стига ни една, — махна другарски Кир.

— Довиждане! Да се отбиете на връщане. Ще ви чакаме в селото! — извикаха овчарите и дигнаха високо гегите. — Непременно да се отбиете... Довиждане...

